

Vannoy, Powtórzonego Prawa, Wykład 4

© 2011, dr Robert Vannoy, dr Perry Phillips i Ted Hildebrandt

Badanie poparcia dla autorstwa mozaiki

Recenzja

W zeszłym tygodniu pod cyfrą rzymską II, czyli „Autorstwo i data Powtórzonego Prawa”, sprawdziliśmy krytyczne podejście. „D” to „Wyzwania dla klasycznego stanowiska Wellhausena z różnych stron”. Numer 1 próbował przenieść datę 621 p.n.e. na późniejszy okres po wygnaniu. Numer 2 to „zwolennicy daty wcześniejszej niż 621, ale z okresu monarchicznego”, a byłiby to Welch i von Rad. A potem 3 był również przedmonarchalny, spychając go wcześniej, nawet wcześniej niż okres królestwa, ale nie z powrotem do okresu Mojżesza. Zarówno E. Robinson, jak i R. Brinker rozwijają teorię, że Samuel był w zasadzie tym, który stał za kompilacją Księgi Powtórzonego Prawa.

4. Zwolennicy daty mozaikowej w Księdze Powtórzonego Prawa

A. Badanie wczesnych zwolenników mozaiki

To prowadzi nas do punktu 4: „Zwolennicy daty mojżeszowej w Księdze Powtórzonego Prawa”. Z pewnością taki jest tradycyjny pogląd, jaki przedstawia nam sama Biblia. Nie zamierzam robić nic innego, jak tylko wspomnieć te nazwiska, ale to, co widzicie, to sekwencja ludzi od początku XX wieku aż do chwili obecnej. James Orr, pierwszy, napisał Problem Starego Testamentu w (1906) i zasadniczo opowiadał się za mojżeszowym pochodzeniem Powtórzonego Prawa. HM Weiner napisał dwie książki, jedną w 1912 r. i drugą w 1920 r. Jedna z 1912 r. nosiła tytuł Studia Pięcioksięgowe, a druga z 1920 r. Główny problem Powtórzonego Prawa. Widzimy więc, że Weiner skupia się na Księdze Powtórzonego Prawa jako kluczowej kwestii dla obrony pochodzenia mojżeszowego. J. Ridderbos napisał komentarz do Księgi Powtórzonego Prawa, dwa tomy w latach 1950 i 1951. Jest on napisany w języku niderlandzkim. Wydaje mi się, że został niedawno przetłumaczony przez Zondervana w ramach serii „Komentarze Badaczy Pisma Świętego”. Nie wiem, czy jest Ci to znane. To angielskie tłumaczenie

holenderskiej serii komentarzy. Większość holenderskich komentarzy powstała w latach pięćdziesiątych i wczesnych sześćdziesiątych XX wieku i stopniowo są one publikowane w języku angielskim.

B. Nowsi obrońcy autorstwa mozaiki

Tylko komentarz na temat J. Ridderbosa . J. Ridderbos – nazwisko Ridderbos być może jest wam znane przede wszystkim z prac Hermana Ridderbosa , profesora Nowego Testamentu w Holandii, który napisał „Zarys teologii Pawła”, będący głównym dziełem, które zostało przetłumaczone, plus kilka komentarzy. Herman Ridderbos był synem J. Ridderbosa , J. Ridderbos , ojciec, był profesorem Starego Testamentu. Wspominałem o tym na innych moich zajęciach. Miał dwóch synów, jeden był NH Ridderbos , drugi HN Ridderbos . Herman był profesorem Nowego Testamentu i jest osobą, którą zna większość anglojęzycznych ludzi. Niko był profesorem Starego Testamentu, a J. Ridderbos również był Starym Testamentem. Ale Niko Ridderbos był człowiekiem, z którym się uczyłem. Teraz nie żyje. W każdym razie J. Ridderbos , ojciec, bronił autorstwa Mojżesza Powtórzonego Prawa. Mniej więcej w tym samym czasie GCH Aalders, również Holender, napisał wstęp do Starego Testamentu, który nie został przetłumaczony na angielski. Jego krótkie wprowadzenie do Pięcioksięgu, jak się go nazywa, zostało przetłumaczone na język angielski. Broni pochodzenia możeszowego.

Aby dostać się do tego kraju, OT Allis, przez wiele lat profesor w Princeton, a później w Westminster, w początkach Westminster Seminary, napisał Pięć ksiąg Mojżesza. To dobre podejście do krytyki Pięcioksięgu, napisanej w 1943 roku. Wkroczyłeś w erę drugiej wojny światowej. Następnie EJ Young, profesor Westminster Seminary, napisał swoje Wprowadzenie do Starego Testamentu. Pierwsze wydanie ukazało się w 1949 r., a później zostało poprawione i zaktualizowane w 1960 r. Bronił także możeszowego pochodzenia Księgi Powtórzonego Prawa. Niedawno RK Harrison w obszernym „Wprowadzeniu do Starego Testamentu” z 1969 r. również broni Możeszowego autorstwa Księgi Powtórzonego Prawa.

Zatem moim celem podania tych nazwisk jest po prostu pokazanie, że w ciągu całego stulecia, w którym atakowano autorstwo Mojżesza, byli tacy, którzy przez cały czas bronili stanowiska Mojżesza. Powiedziałbym, że wszystkie są prawie takie same, chociaż w przypadku Aaldersa pozwoliłby tu i ówdzie na kilka, jak to nazywa, wyrażen „post-mozaikowych”, szczególnie na końcu Księgi Powtórzonego Prawa, gdzie jest mowa o śmierci Mojżesza, do czego również nie mam zastrzeżeń. Zostało to dołączone do książki po jej ukończeniu. Ale Aalders znajduje tu i ówdzie kilka innych wyrażen, które jego zdaniem są post-mozaikowe, ale nie jestem pewien, czy są konieczne. Ale generalnie wszyscy są bardzo konserwatywni.

C. Pięcioksiąg to fundamentalne stanowisko w określaniu ksiąg konserwatywnych

Pytanie ucznia: Czy zatem można uczciwie powiedzieć, że mozaikowe autorstwo Pięcioksięgu stanowi bardzo fundamentalne stanowisko w określaniu ksiąg konserwatywnych?

Vannoy: Tak, myślę, że tak. Można znaleźć niektórych ewangelików zmierzających w stronę zaakceptowania w takim czy innym stopniu tego materiału jako materiału post-mozaikowego. Widzisz, to wstyd. Weźmy na przykład sytuację w Holandii. Można to prześledzić w trzech krokach: Aalders był bardzo silnym mozaikowym autorstwem Pięcioksięgu. Do końca czasu argumentował przeciwko teorii JEDP. Dopuszczał kilka post-mozaikowych rzeczy. Jego następcą na tym krześle był Niko Ridderbos, który poszedł o krok dalej i pozwolił na źródła w Pięcioksięgu, może niektóre, i sądził, że Pięcioksiąg został ukończony prawdopodobnie we wczesnym okresie królestwa. Widzisz więc, że nie spadasz. Nie kupił hurtowo JEDP, ale poszedł w tej sprawie na znacznie większe ustępstwa niż Aalders. Facet na tym krześle to teraz mężczyzna nazwiskiem Cornelius Helmon; prawie kupił całe podejście JEDP. Trudno jednak nazwać jego pogląd nawet ewangelickim poglądem na Pismo Święte. Zatem w trzech krokach można w ciągu trzech pokoleń przejść od stanowiska konserwatywnego do stanowiska całkowicie liberalnego. Tak zdaje się toczyć historia. Zaczynasz,

otwierasz drzwi tak bardzo, a potem otwierają się szerzej i wtedy pierwotna pozycja znika.

To bardzo zaangażowane i bardzo złożone. Myślę, że kryją się za tym względy filozoficzne. Prawdopodobnie istnieją kwestie intelektualnej integralności intelektualnej. Często zaczynają od pytania, na które nie mamy odpowiedniej odpowiedzi, dlatego w tym miejscu musimy ustąpić. Dla mnie kryje się za tym podstawowy pogląd na Pismo Święte. Skąd czerpiesz swój pogląd na Pismo Święte? Czy rozumiesz swój pogląd na Pismo Święte w oparciu o to, co Pismo twierdzi samo za siebie, w postawie, jaką Chrystus miał wobec pism Starego Testamentu? Jest to proces lub metoda dedukcyjna. Uzyskujesz swój pogląd w ten sposób dedukcyjnie lub wchodzisz w to indukcyjnie, przyglądając się wszystkim tym problemom jeden po drugim i wstrzymujesz się, aż uda Ci się je wszystkie rozwiązać. Zatem nie dochodzisz do wniosku, że Pismo Święte jest wiarygodne. Myślę, że wielu z tych mężczyzn pracuje według tego rodzaju metodologii. Potem czują, że nie mogą powiedzieć, że Pismo Święte jest całkowicie wiarygodne, ponieważ nie mają odpowiedzi na ten czy inny problem, i wtedy czują, że jest to kwestia uczciwości intelektualnej. Nie sądzę, żebym nawet kwestionował chrześcijaństwo Helmona, ponieważ znam tego gościa. I to pobożny człowiek. Ale jego poglądy na Pismo Święte są zupełnie inne. Myślę jednak, że dzieje się tak ze względu na ich podejście.

D. Inne książki potwierdzające autorstwo Mosaic

Powinienem do tego dodać, chociaż nie ma go na twojej liście. Jest jeszcze kilka książek, o których warto wspomnieć, więc przejdźmy dalej. GT Manley napisał książkę zatytułowaną *The Book of the Law: Studies in the Date of Deuteronomy* w 1957; to jest w twojej bibliografii. Wróć i napisz kilka komentarzy na temat tej książki. B. Halwerda jest Holenderką. Ponownie, niestety, nie zostało to przetłumaczone, ale na stronie 5, pod hasłem „Centralizacja kultu w Księdze Powtórzonego Prawa” widać B. Halwerdę, tam czwarty wpis. A tytuł w języku niderlandzkim brzmi: *Miejsce, które wybierze Pan. Omawia to zdanie w Księdze Powtórzonego Prawa 12 i jego implikacje*

dla kwestii centralizacji, która leży w sercu teorii Wellhausena. Do tego też wróć później. No i oczywiście Meredith Kline, która napisała „Traktat Wielkiego Króla”. Jego książka jest wymieniona na stronie 4 w części Powtórzonego Prawa i formie traktatu, Traktat Wielkiego Króla: Struktura Przymierza Księgi Powtórzonego Prawa, Studia i Komentarz, 1963. Na koniec powinienem dodać Petera C. Craigie, który jest jednym z komentarzy które przeczytasz we wstępie do tego kursu. W opublikowanym w 1976 roku Nowym Międzynarodowym Komentarzu do Starego Testamentu do Księgi Powtórzonego Prawa opowiada się za pochodzeniem Mojżeszowym. Oto najnowszy, szczegółowy i solidny komentarz akademicki potwierdzający to stanowisko.

JA Thompson potwierdza datę Mojżeszową. Wróć i porozmawiam trochę o nim, ale on uważa, że ostateczna forma Księgi Powtórzonego Prawa, jaką obecnie mamy, jest post-mozaikowa. Nie do końca rozumiem, dlaczego doszedł do takiego wniosku, ale omówimy to później. McConville zasadniczo opowiada się za pochodzeniem mozaiki.

mi. Najnowsze prace nad mozaikowym pochodzeniem Księgi Powtórzonego Prawa

Spośród osób znajdujących się na tej liście chciałbym wymienić cztery osoby, które pracowały nad różnymi aspektami kwestii Powtórzonego Prawa, ale których prace uzupełniają się nawzajem, potwierdzając mojżeszowe pochodzenie tej księgi. Myślę, że znaczący jest fakt, że w ciągu ostatnich 25 lat w tej kwestii nastąpił nowy przełom, można powiedzieć. Tak więc, mimo że debatuje się nad tym przez całe stulecie, w ciągu ostatnich 25 lat – w niektórych przypadkach, jak całkiem niedawno książka McConville’a – wykonano pewne nowe prace, które zwykle potwierdzają i zwiększają zasadność argumentu na rzecz pochodzenia Mojżesza . Uważam, że są cztery osoby, których wspólna praca stanowi mocny argument do ponownego rozważenia całej teorii JEDP, a zwłaszcza miejsca w niej Powtórzonego Prawa. Omówię je w następującej kolejności: najpierw Holender Halwerda . Jak wspominałem, skupia się on na problematyce centralizacji kultu w ujęciu Wellhausena. Szczególnie omawia interpretację 12 rozdziału Powtórzonego Prawa, który jest rozdziałem kluczowym dla teorii Wellhausena. Między innymi dlatego chciałem, żebyś przetłumaczył rozdział 12 i

przyjrzał mu się uważnie. Zamierzamy omówić to na zajęciach za tydzień lub dwa. Ale Halwerda rozwiązuje ten problem centralizacji.

Następnie, po drugie, GT Manley w swojej książce, pod pełnym tytułem, *The Book of the Law: Studies in the Date of Deuteronomy*. Rozwiązuje tam wiele kwestii, w tym kwestię centralizacji, ale jest szczególnie mocny w omawianiu rzekomego związku rozwojowego pomiędzy JE i D, a następnie kodeksami prawnymi P. Te trzy kodeksy prawne, zgodnie z teorią Wellhausena, pozostają między sobą w relacji rozwojowej. Porównuje materiał w tym, co nazywają „JE”, co nazywają „D”, co nazywają „P”, porównuje to i wskazuje na liczne problemy związane z teorią rozwoju. Więc, chociaż na pierwszy rzut oka może to brzmieć imponująco, Manley wskazuje w swojej książce pewne problemy związane z tego rodzaju pomysłem.

Trzecia jest Meredith Kline. Siłą Meredith Kline jest zupełnie inna perspektywa. Pracuje z formą literacką Księgi Powtórzonego Prawa. Przygląda się zarówno jego formie, jak i treści z perspektywy analogii, zwłaszcza z tekstami traktatów hetyckich i stwierdza, że istnieje ścisła zgodność pomiędzy tekstami traktatów hetyckich a strukturą Księgi Powtórzonego Prawa. Teksty traktatu hetyckiego mają być datowane mniej więcej na erę Mojżesza, a na pewno nie na 600 rok p.n.e. Dlatego chcę bardziej szczegółowo omówić stanowisko Kline'a. Jednak używa tego, co w rzeczywistości nazwalibyśmy „krytyczną analizą formy”, aby argumentować za pochodzeniem Mojżesza, znajdując pozabiblijną analogię dokładnie w czasie, za jaki przedstawia się Księga Powtórzonego Prawa. Myślę, że dobrze to uzasadnia; Myślę, że ma dość mocne argumenty. Nie można mówić w kategoriach dowodu. Nie sądzę, że można użyć takich argumentów, aby ponad wszelką wątpliwość udowodnić daty mozaikowe dla kompozycji księgi, ale z pewnością można stworzyć model, który pasuje do daty i który potwierdza datę mozaikową.

Czwartą osobą jest Gordon McConville, książka, którą czytasz. Prawo i teologia w Księdze Powtórzonego Prawa. Zasadniczo w książce McConville'a, zamiast patrzeć na prawa w odniesieniu do praw z innych części Pięcioksięgu, pokazując, jak D odnosi się do JE lub D odnosi się do P, McConville skupia się przede wszystkim na prawach

Powtórzonego Prawa jako unikalnych odzwierciedleń teologii Powtórzonego Prawa. Mówi, że za wszystkimi tymi prawami kryje się teologia, a prawa odzwierciedlają teologię. Następnym krokiem w jego argumentacji jest stwierdzenie, że teologia odzwierciedla obawy Izraela w czasie, gdy mieli wejść do Ziemi Obiecanej, co oczywiście byłoby wówczas czasem Mojżesza pod koniec jego życia. Zaraz wejdą do Ziemi Obiecanej. Odkrywa, że za prawami kryją się kwestie odzwierciedlające tego rodzaju sytuację i teologię, która odnosi się do sytuacji, w której mają przejść do Ziemi Obiecanej. Zatem widzicie, do czego zmierza, to teologia stojąca za tą księgą, która, jego zdaniem, pasuje do czasów Mojżesza.

Zatem McConville patrzy na Księgę Powtórzonego Prawa z teologicznej perspektywy. Kline patrzy na to z perspektywy strukturalnej, która ma kluczowe znaczenie dla formy. Mamy Manleya, który przygląda się teorii Wellhausena i wykazuje problemy związane z tego rodzaju podejściem. Dostajesz Halwarda, który zajmuje się centralizacją kwestii kultu. Chcę więc powiedzieć, że wiele niedawnych badań nad Księgą Powtórzonego Prawa uzupełnia się, ponownie potwierdzając pochodzenie Mojżeszowe.

Jeśli zajrzysz do swojej bibliografii, strona 5, mam tam „Centralizacja kultu w Księdze Powtórzonego Prawa”. Artykuł Kundalla „Sanktuaria: centralne i lokalne w przedwygnanym Izraelu, ze szczególnym odniesieniem do Księgi Powtórzonego Prawa”. To pomocny artykuł. Oraz rozdział 2 McConville’a: „Prawo ołtarzowe i centralizacja kultu”. Wenhama w innym artykule, który czytasz, „Data Powtórzonego Prawa: podwórka w krytyce Starego Testamentu”, w Themelios w 1985 r. Są to trzy pomocne artykuły. W tym miejscu mógłbym także zwrócić twoją uwagę na trzeci wpis na stronie szóstej, który właśnie się ukazał. NJ Paweł. Teraz to jest w języku niderlandzkim. Jest to rozprawa doktorska z 1988 roku. Nosi tytuł „Punkt Archimedesowej krytyki pięcioksięgowej”. A on mówi o randkowaniu z Powtórzonym Prawem. Cała jego rozprawa dotyczy tego, gdzie zasadniczo argumentuje za pochodzeniem Mojżesza. To naprawdę ekscytujące. Dostałem egzemplarz jakieś dwa tygodnie temu, tuż przed rozpoczęciem tego kursu.

Chciałem tylko zwrócić waszą uwagę szczególnie na te cztery osoby. A ty czytasz Kline'a i McConville'a. Zamierzam kiedyś poruszyć kwestię Kline'a, ponieważ uważam, że jego argument jest kluczowy. Zamierzam także omówić Halwarda. Nie będę w stanie wiele zrobić z McConvillem i Manleyem. Będziesz czytać McConville'a. Nakład Manleya jest niestety wyczerpany, więc ciężko z niego skorzystać, ale chcę tylko zwrócić na niego uwagę.

III. Forma przymierza Księgi Powtórzonego Prawa i jej implikacje historyczne

A. Integralność strukturalna księgi była często kwestionowana

Przejdźmy więc do rzymskiej cyfry III na twoim zarysie. To jest „Forma przymierza z Księgi Powtórzonego Prawa i jej historyczne implikacje”. Wiele z tego, co powiem pod cyfrą III Listu do Rzymian, pochodzi z pracy Meredith Kline w jego Traktacie Wielkiego Króla. Ale „A” oznacza „Integralność strukturalna książki była często kwestionowana”. Wellhausen powiedział, że Księga Powtórzonego Prawa miała pierwotny rdzeń, który według niego składał się z rozdziałów od 12 do 26. Zatem widać wtedy 1 do 11 i 27 do 34, jego zdaniem były to późniejsze naloty. Pierwotnym rdzeniem księgi nie była mozaika, i oczywiście było to spóźnione. Mówi jednak, że pod względem strukturalnym w książce nie ma jedności. Istnieje oryginalny rdzeń od 12 do 26, reszta została dodana później; innymi słowy, później niż 621 rpn Kline mówi o Adamie Welchu, który był jednym z ludzi, o których dyskutowaliśmy w ramach zwolenników daty wcześniejszej niż 621, ale w okresie monarchicznym, Kline mówi: „Welch znajduje zamieszanie w całej książce, ale uważa, że zwłaszcza ramy są tak beznadziejnie nieuporządkowane, że mówienie o redaktorze uważa za mylące, gdyż sugerowałoby to, że w chaos wprowadzono pewien porządek”. Tak Adam Welch ocenił Księgę Powtórzonego Prawa: tak chaotyczną, że nie ma w niej strukturalnej jedności ani porządku. O redaktorze nawet nie chce rozmawiać, bo uważa, że to sugerowałoby wprowadzenie pewnego porządku, którego on nie widzi.

Innym problemem często omawianym przez tych krytycznych badaczy są tak zwane „dwa wstępy” do tej książki. Wielu z tych pisarzy twierdzi, że Księga

Powtórzonego Prawa ma dwa wstępy. Mówią, że jest jedno wprowadzenie w rozdziałach od 1 do 4, a potem jest drugie wprowadzenie w rozdziałach od 5 do 11. To zbędne, mówią, dwa wstępy. G. Ernest Wright napisał komentarz do Księgi Powtórzonego Prawa w serii Interpreter's Bible, który, jak sądzę, jest dość standardowym komentarzem krytycznym z lat sześćdziesiątych XX wieku. Wright w 2. tomie Interpreter's Bible tak mówi o tych dwóch wstępach: „Żadne nie potrzebuje drugiego. Wydają się być od siebie niezależni.” Następnie przyjmuje pogląd pierwotnie popierany przez Martina Notha, że w rzeczywistości Powtórzonego Prawa nie należy traktować jako części Pięcioksięgu, ale jest to pierwsza księga tego, co Martin Noth nazywa „Historią Deuteronomistyczną”. Biegnie od Powtórzonego Prawa do końca 2 Księgi Królewskiej: Powtórzonego Prawa, Jozuego, Sędziów, Samuela i Królów. Powtórzonego Prawa jest pierwszą księgą tego zbioru materiałów, który jego zdaniem został napisany lub zredagowany przez jedną osobę w późnych czasach po wygnaniu. Mówi zatem, że Powtórzonego Prawa jest pierwszą księgą tej historii Deuteronomistycznej i że Księga Powtórzonego Prawa od 1 do 4 stanowi wprowadzenie do całej historii Deuteronomistycznej, podczas gdy rozdziały od 5 do 11 stanowią wprowadzenie tylko do Księgi Powtórzonego Prawa. Wspomniałem jednak tylko o niektórych z tych rzeczy, aby zwrócić uwagę, że strukturalna integralność książki często była kwestionowana. Innymi słowy, wielu krytycznych badaczy sięga po tę książkę i nie znajduje w niej spójnej struktury.

Historia Deuteronomistyczna rozciąga się od Powtórzonego Prawa do końca Królów. Oczywiście powodem, dla którego nazwałbyś tę historię Deuteronomistyczną, jest to, że teologia odzwierciedlana w narracjach historycznych podąża za teologią Powtórzonego Prawa, co jest dość interesujące. Mówią oczywiście, że to tego rodzaju schemat teologiczny narzucony wcześniejszej historii, ponieważ Księga Powtórzonego Prawa istniała dopiero w 621 r. Jak więc można by uznać, że historia Powtórzonego Prawa miała wpływ, powiedzmy, na okres Sędziów, gdyby księga została napisana dopiero w roku 621 p.n.e.? Mówiliby, że cały okres Sędziów został przekształcony lub opisany w sposób odzwierciedlający teologię Powtórzonego Prawa. We wszystkich tych

księgach widać bardzo realny wpływ Deuteronomii i oczywiście, jeśli umieścimy to tam, gdzie należy, czyli w epoce Mojżesza, można by się spodziewać, że we wszystkich tych księgach będzie widać wpływ Deuteronomii.

B. Pogląd Von Rad na wzór strukturalny Powtórzonego Prawa

W porządku, „b” na twojej kartce to Gerhard von Rad, który zwrócił uwagę na znaczenie wzorca strukturalnego Powtórzonego Prawa w swoim Problemie Heksateuchu z 1938 r. Wspomniałem o tym, gdy rozważaliśmy wyzwania dla stanowiska Wellhausena. Von Rad opowiadał się za datą wcześniejszą niż 621 r., ale nadal w okresie monarchicznym; ale interesującą rzeczą jest to, że część jego argumentacji została znaleziona w strukturze książki. To odróżnia go od jego starszych krytyków, a nawet niektórych współczesnych, którzy uważali, że książka jest chaotyczna. Na strukturę całej księgi zwrócił uwagę w swoim Problemie Heksateuchu, strony 26 i 27. Wydaje mi się, że wspomniałem o tym wcześniej, ale mówi: „Oczywiście z punktu widzenia krytyki formy nikt zaakceptowałby taki obraz początków Księgi Powtórzonego Prawa. Wyklucza to uznanie faktu, że Księga Powtórzonego Prawa stanowi organiczną całość”. Kontynuuje: „Za pomocą kryteriów literackich możemy rozróżnić dowolną liczbę różnych warstw i narostów, ale pod względem formy różne składniki tworzą niepodzielną jedność. W związku z tym nieuchronnie pojawia się pytanie, jaki był pierwotny cel formy Księgi Powtórzonego Prawa w jej obecnej postaci?”

Mówi, że strukturalnie książka składa się z czterech części. Jest to zawarte w jego Problemie Heksateuchu, strona 27. Uważa, że książka ta strukturalnie odzwierciedla, w rozdziałach od 1 do 11, historyczną prezentację wydarzeń na Synaju i materiał paranetyczny związany z tymi wydarzeniami. „Paradetyk ” – wiesz co to jest? „Paradetyczny ” oznacza napomnienie. Pochodzi z greckiej paranezy . Powtórzonego Prawa ma w sobie tego rodzaju kazanie. Daje nawoływanie. Następnie druga część traktatu to prawo, rozdziały od 12 do 26. Rozdziały od 12 do 26 stanowią materiał

prawny. Następnie mówi o zapieczętowaniu przymierza w 26:16 do 19 oraz o błogosławieństwach i przekleństwach w Księdze Powtórzonego Prawa 27 i następnych. Dochodzi więc do wniosku, że chce krytycznie spojrzeć na całą książkę od strony formalnej. Jaka sytuacja doprowadziłaby do powstania tego rodzaju formy? Następnie mówi: „W tych czterech sekcjach ponownie rozpoznajemy podstawowe cechy tego, co wcześniej było ceremonią kultową, wyraźnie związaną z tym samym świętem, co znajduje odzwierciedlenie w tradycji synajskiej wraz z JE”. Zatem sposób, w jaki na to patrzy, widzi strukturę i wierzy, że pod względem formy miał miejsce jakiś kultowy festiwal, który wytworzył tego rodzaju formę literacką, która znalazła odzwierciedlenie w książce. Wróć do tego poglądu później, ale głównym powodem, dla którego zwracam na to uwagę, jest to, że von Rad w tym miejscu sprzeciwia się konsensusowi krytycznych badaczy, że książka jest chaotyczna. Mówi: „Nie, istnieje struktura”. Różni się od podejścia krytycznego wobec źródła w metodologii, ale ma pewne punkty podobieństwa, choć wykorzystuje różne założenia.

C. Meredith Kline: Traktat Wielkiego Króla

1. Powtórzonego Prawa jest dokumentem odnowienia Przymierza

W porządku, „c” Meredith Kline zastosowała metodologię krytyczną dla formy, honorując integralność Pisma Świętego, aby otworzyć nową perspektywę na strukturę Powtórzonego Prawa, co ma wpływ na jego interpretację i datę. To wszystko jest w twoim konspekcie. To, co chcę zrobić w punkcie „c”, to podsumować argument Kline’a. Zatem „1” jest potwierdzeniem tezy Kline’a. Na stronie 28 swojego Traktatu Wielkiego Króla stwierdza: „Należy tutaj bronić stanowiska, zgodnie z którym Powtórzonego Prawa jest dokumentem odnowienia przymierza, który w swojej całej strukturze wykazuje klasyczną formę prawną traktatów o zwierzchnictwie z epoki Mojżesza”. Myślę, że to zdanie zawiera jego tezę.

2. Zarys Księgi Powtórzonego Prawa Kline’a

Przejdźmy do „2”. To wstęp do jego tezy. „2” to „zarys Księgi Powtórnego Prawa autorstwa Kline’a”. Kiedy Kline zagłąda do księgi, dzieli ją na pięć części: pierwsza to preambuła 1:1 do 5; po drugie, prolog historyczny, historia przymierza od 1:6 do 4:49; po trzecie, postanowienia – życie w przymierzu w 5:1 do 26:19. To w zasadzie rozdziały od 5 do 26. Teraz dzieli się to na dwie podsekcje od 5:1 do 11:32, innymi słowy rozdziały od 5 do 11 to „Wielkie” lub „Podstawowe Przykazania”. Najważniejsze przykazanie brzmi w zasadzie: kochaj Pana, Boga swego, służ Jemu samemu, przymierze wierności, podstawowy obowiązek wierności wyłącznie Panu. „B” to przykazania pomocnicze; to są szczegółowe postanowienia, czyli rozdziały od 12 do 26. Następnie czwarta, sankcje – ratyfikacja przymierza 27:1 do 30:20; to jest część o błogosławieństwach, przekleństwach i innych rzeczach. Następnie lata 31 do 34 to dyspozycja dynastyczna, czyli ciągłość przymierza. Jest to postanowienie o sukcesji Jozuego ze strony Mojżesza, czyli rozporządzeniu dynastycznym. Taką strukturę widzi Meredith Kline w książce.

Artykuł K. Kitchena, o który Cię prosiłem, jest tak naprawdę recenzją tej książki autorstwa Nickelsona. Nickelson odrzuca całą analogię do przymierza, a Kitchen, jak sądzę, pokazuje, że odrzucenie Nicklesona jest nieuzasadnione.

3. Standardowe elementy tekstów traktatów hetyckich

Numer 3 brzmi: „Standardowe elementy tekstów traktatu hetyckiego”. Mówiliśmy o tej analogii między tekstami traktatów a strukturą Księgi Powtórnego Prawa. Jaka jest struktura tekstów traktatu? Jeśli spojrzymy na traktaty hetyckie, wszyscy są prawie zgodni. Jest ich dwadzieścia i dość regularnie mają taką strukturę. Mają pięć elementów: 1) preambuła, która przedstawia wielkiego króla, podaje jego imię, tytuły i tym podobne; 2) prolog historyczny podsumowuje dotychczasową historię relacji wielkiego króla z jego wasalem; 3) postanowienia: są to obowiązki nałożone na wasala. Są one umieszczane na wasalu i opierają się na poczuciu obowiązku wobec wielkiego króla, ponieważ wielki król zrobił pewne rzeczy dla wasala. Dlatego suzeren,

czyli król, ma podstawy oczekiwać, że wasal odwdzięczy się, stosując się do tych postanowień.

Postanowienia te można podzielić na dwa rodzaje: postanowienia podstawowe i postanowienia szczegółowe. Podstawowym zastrzeżeniem jest ten podstawowy obowiązek lojalności, a szczegółowe postanowienia określają wszelkiego rodzaju konkretne rzeczy, które należy zrobić dla wielkiego króla.

4. Złożenie tekstu Traktatu w Sanktuarium

Następnie czasami, ale nie we wszystkich tekstach, istnieje postanowienie o złożeniu tekstu traktatu w sanktuarium wasala. Czasami przewiduje się okresowe czytanie, tak że następnie przy pewnych okazjach tekst będzie czytany ludowi okresowo, co znajduje analogię w mojżeszowym złożeniu egzemplarza prawa w tabernakulum i czytaniu z okazji święta z Namiotów. Ale wtedy 4) świadkowie; oraz 5) przekleństwa i błogosławieństwa. Świadcami są bogowie, którzy są świadkami porozumienia, czyli przymierza. Przekleństwa i błogosławieństwa to rzeczy, które ci bogowie zapewnią, aby przydarzyło się wasalowi, jeśli albo będzie posłuszny – w takim przypadku zostanie błogosławiony, albo jeśli okaże się nieposłuszny – zostanie przeklęty.

5. Dokument traktatowy był libretto ceremonii Przymierza

Nie jest to niezgodne z przedstawieniem zawartym w tej księdze jako pochodzącego od Mojżesza. Niektórzy uważali, że istnieje napięcie w związku z tym przymierzem. To jak traktat hetycki, ale czy zdajesz sobie sprawę, że księga przedstawia się jako seria adresów. To, co Kline mówi na stronie 29, to dokument traktatowy będący libretto ceremonii przymierza. Libretto, podobnie jak słowo z utworu muzycznego, libretto ceremonii przymierza czasami zawiera zarówno odpowiedź wasala, jak i deklarację suzerena. Kiedy zatem utożsamiamy Powtórzonego Prawa z tekstem traktatu, uznajemy je również za ceremonialne słowo Mojżesza. Tradycyjna koncepcja tych adresów mojżeszowych jest taka, że są to dowolnie zarządzane pożegnania,

zmodyfikowane tak, aby ich formalna struktura była ściśle zgodna z ustalonymi tradycjami ceremonialno-prawnymi. Nie jest to więc na pewno stereotypowy recital liturgiczny. Innymi słowy, według niego księga odzwierciedla ceremonię odnowienia przymierza, a jej akcja rozgrywa się w Mojżeszu na równinach Moabu, prowadzącym lud przez odnowienie wierności Panu. Zatem rozumienie jej jako dokumentu odnowienia przymierza nie jest sprzeczne z przedstawieniem tej księgi składającym się z szeregu przemówień Mojżesza.

Istnieje tu formalne podobieństwo do podejścia von Rad. Jeśli jednak chodzi o różnice, von Rad nie honoruje integralności książki w formie, w jakiej jest ona przedstawiona w samej książce. Ma wysoce teoretyczną teorię kultowego wyprowadzenia. Ma przez to na myśli – mówiłem o tym na ostatnich zajęciach – że według niego w Sychem odbywała się ceremonia kultowa za Jozuego, a tradycje związane z tą ceremonią były kontynuowane przez lata i pokolenia przez Lewitów, którzy, po okresowych wydarzeniach związanych z odnowieniem przymierza, dość późno opracowano formę Powtórnego Prawa. Obecnie uważa, że forma została ustalona nie więcej niż sto lat przed rokiem 621 p.n.e., co oznacza, że ceremonia Sychem, jej rytuał i idee zostały zachowane przez Lewitów i ostatecznie struktura Księgi Powtórnego Prawa została z tego wynika. Tak więc zarówno Kline, jak i von Rad stosują coś, co można nazwać metodologią krytyczną dla formy, przyglądając się strukturze książki, ale Kline robi to w sposób, który honoruje integralność tekstu; von Rad nie.

Zróbmy 10 minut przerwy.

6. Powtórnego Prawa zaczyna się tak, jak to robią starożytne traktaty

Punkt 6 brzmi: „Powtórnego Prawa zaczyna się wraz z formułowaniem starożytnych traktatów”. Na stronie 30 Traktatu Wielkiego Króla Kline’a czytamy: „Powtórnego Prawa zaczyna się dokładnie tak, jak rozpoczęły się starożytne traktaty. „To są słowa” – to są pierwsze słowa Księgi Powtórnego Prawa – „To są słowa”. Okazuje się, że w tym przypadku żydowski zwyczaj używania pierwszych słów księgi

jako tytułu służy od razu identyfikacji tej księgi jako dokumentu traktatowego. Następnie Księga Powtórzonego Prawa 1:1 do 5 identyfikuje mówiącego te słowa jako Mojżesza, który otrzymał boskie objawienie i przekazał Izraelowi wolę suwerennego Pana. Jahwe jest zwierzchnikiem, który zawiera przymierze z Mojżeszem, który jest jego wiceregentem i pośrednikiem przymierza. Sekcja ta odpowiada zatem preambule traktatu pozabiblijnego. W preambule traktatu Wielki Król przedstawia siebie. Zatem ta część traktatu odpowiada preambule. Traktaty biblijne również identyfikują mówcę jako tego, który na mocy tego przymierza jest rzecznikiem. Przejdźmy do wersetu 3: „Mojżesz oznajmił Izraelitom to, co Pan nakazał mu wykonać”.

7. Podejście Kline’a do Księgi Powtórzonego Prawa. Rozwiązanie problemu „dwóch wstępów”.

W porządku, numer 7 brzmi: „Podejście Kline’a do Księgi Powtórzonego Prawa rozwiązujące problem „dwóch wstępów”. Na stronie 30 na dole strony pisze: „Głównym problemem dotyczącym jedności Księgi Powtórzonego Prawa jest obecność formy „dwóch wstępów” w rozdziałach 1–4 i 5–11”. Trochę o tym dyskutuje. Kline mówi: „Te dwa wstępy zamazały prawdziwą strukturę Księgi Powtórzonego Prawa. Prolog historyczny regularnie następuje po preambule i poprzedza postanowienia traktatu. A Powtórzonego Prawa od 1 do 5, od 1:5 do 4:49 w sposób godny podziwu można uznać za taki historyczny prolog”. Zatem Kline twierdzi, że te dwa wstępy można rozwiązać poprzez zrozumienie Księgi Powtórzonego Prawa jako struktury przymierza.

Rozdziały od 5 do 26 odpowiadają sekcji traktatu dotyczącej postanowień. Jest to trzecia część, czyli sekcja suzerena. Von Rad zauważył, że większość obejmująca rozdziały od 5 do 27 i rozpoczynająca się od 1 do 4 stanowi paranetyczny przegląd historyczny. Inni oddzielają 5 do 11 od 1 do 4, myśląc, że stanowią wprowadzenie do rozdziałów 12 do 26. Jednak Powtórzonego Prawa 5 do 11 należy uznać za objaśniające sposób życia przymierza, podobnie jak rozdziały 12 do 26. Razem deklarują żądania suzerenów: obowiązki podstawowe i obowiązki szczegółowe. W pierwszej części

przedstawiono bardziej ogólną, wszechstronną strukturę wymagań pierwotnych lub podstawowych. Rozdziały 12 do 26 przedstawiają większość i dodają bardziej szczegółowe, szczegółowe wymagania. Później na dole strony 32 mówi: „Charakter postanowień Deuteronomii od 12 do 26 daje wrażenie stylu kaznodziejskiego lub paranetycznego”. Oraz: „Charakter zastrzeżenia Deuteronomii od 12 do 26 obnaża niedokładność mówienia o autorze Deuteronomii według jakiegoś sztywnego stylu stylistycznego”. Mówi: „Ta cecha nie jest pozbawiona odpowiedników w formie postanowień traktatowych w niektórych tekstach traktatów”. Mówi: „Ten dokument zostanie zaprezentowany i oczywiście w pełni wykorzystany przez Mojżesza podczas przeprowadzania ceremonii odnowienia, która była jednocześnie osobistym pożegnaniem”.

8. Powtórnego Prawa 5-26 Postanowienia formy traktatu

Punkt 8. Powiniennem powiedzieć, że pod numerem 8 rozdziały od 5 do 26 przedstawiają pierwsze fazy postanowień traktatów. Traktaty były aktualizowane, zwyczajowo modyfikowano je podczas aktualizacji. Widzisz pewne różnice. Na przykład w Powtórnego Prawa 5 w przykazaniu dotyczącym sabatu, jeśli porównasz przykazanie dotyczące sabatu z Powtórnego Prawa 5, powiedzmy werset 15, z Księgą Wyjścia 20, werset 11, werset 15 Powtórnego Prawa 5 mówi: „Pamiętajcie, że byliście niewolnikami w Egipcie, a Pan wasz Bóg wyprowadził was stamtąd swą potężną ręką, a teraz Pan nakazał wam przestrzegać szabatu”. Mojżesz mówi do nowego pokolenia. W Księdze Wyjścia 20 przykazanie dotyczące sabatu opiera się na 6 dniach stworzenia. Wj 20: „W ciągu sześciu dni Pan stworzył niebiosa i ziemię, i wszystko, co w nich jest, a siódmego odpoczął; dlatego Pan pobłogosławił siódme i uczynił je świętym”. Zastrzeżenie jest takie samo między Księgą Wyjścia i Powtórnego Prawa, ale podana motywacja jest inna. Może to wynikać z aktualizacji do tej nowej generacji cechy charakterystycznej dla odnowienia traktatu.

9. Powtórnego Prawa 27-30 Sposoby ratyfikacji Przymierza

W porządku, rozdziały 27 do 30: to jest numer 9. Powtórzonego Prawa 27 do 30 jest zgodne ze standardową formą przedstawioną w traktatach jako sposób ratyfikacji przymierza. Zwykle postrzega się 26 i następne jako materiał dodany: nie jest to część oryginalnej formy książki, ale późniejsze dodatki lub dodatki. Twierdzenie to lekceważy strukturalną ciągłość wzoru traktatu, ponieważ w rozdziałach od 27 do 30 mamy błogosławieństwa usankcjonowane w przymierzu. Była to standardowa cecha tekstów traktatów. Oto rozdziały od 27 do 30, według Kline'a. Oto bardziej szczegółowy zarys: 27:1-26 masz ceremonię ratyfikacji w Kanaanie. Kiedy dotrzecie do Kanaanu, udacie się na górę Ebal i Garizim, spiszcie tam prawo i odbędzie się ceremonia ratyfikacji. Następnie błogosławieństwa i przekleństwa znajdują się w rozdziale 28. Przysięga przymierza znajduje się w 29. Zatem ponownie dobrze pasuje to do strukturalnej integralności księgi opartej na analizie traktatu. To numer 9.

10. Powtórzonego Prawa 31-34 Postanowienia końcowe [Song of Witness i in.]

Punkt 10: Rozdziały od 31 do 34 nabierają wielkiego znaczenia jako integralna cecha przymierza, a nie tylko dodatki. Rozdziały od 31 do 34 zawierają bardziej szczegółowe ustalenia końcowe. 31:1-29 to pieśń świadectwa. Świadkowie stanowili strukturalną cechę formy traktatu. Dostajesz piosenkę świadków od 31:30 do 32:37. Różnica polega na tym, że w tekstach hetyckich świadkami byłoby bogowie. W Izraelu nie macie politeistycznego pojęcia, ale macie pieśń świadectwa, wyczekującą nadchodzących dni i wyjaśniającą, co się z wami stanie, jeśli odejdziecie od postanowień. To duża część książki i ważna część ogólnej struktury. Następnie testament Mojżesza w 32:48 do 33:29, w którym wypowiada swoje błogosławieństwa dla plemion. Sukcesja dynastyczna w 34:1-12, gdy przywództwo przechodzi na Jozuego, co w rzeczywistości było okazją do całej ceremonii odnowienia. Traktaty zostały odnowione w momencie sukcesji dynastycznej i właśnie o to chodzi. Mojżesz jest autorytetem i przekazuje płaszcz, aby zachować ciągłość w stosunku do Jozuego.

Zatem znowu nie istnieje całkowita zależność od formy traktatu hetyckiego, ale zawarte w nim idee strukturalne rzeczywiście zwiększają integralność całego dokumentu.

Przepisane przez Dawn Cianci

Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta

Ostateczna edycja: dr Perry Phillips

Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa

14

15